

Хора

Микола Устиянович

Як сонце западе, і вечір замріє,
І птичка вколишесь під тихим листом,
І зірки засвітять, і луна розтліє,
І все до спочинку складеся кругом,
Я, бідна, думаю і нуджу собою.
До зірки вздыхаю, говорю з луною,
Чогось ми так тоскно, щось ми не стає...
Скажіть мені, люди: що мені є?

Ожила землиця, яр блисла докола,
І паволоками окрилися луги,
Посестри по цвітках, мов крильми сокола.
Гуляють весело, без смутку, туги.
Я сиджу самотня, головку звішаю,
Що сплету віночок, то оп'ять зриваю,
І слізка в зіниці чомусь ми стає.
Скажіть ми, посестри: що мені є?

Отворю віконце: соловій щебече,
Піснями колише в гніздочку люблю,
А в мені серденько, як рибка, ся мече,
І вічка надармо складаю до сну,
І б'юся з гадками, як з вітром билина,
І сплачу часами, як мала дитина,
Бо щось ми так жалко, щось душу ми пре...
О мамко, о мамко, що мені є?

В неділю з полудня стояла-м в віконці,
Співала-м весело: ля, ля, ля, ля;
Нечайно хлопчина, прекрасний як сонце,
Верг на мя очима і щез, як піна.
Мене щось кольнуло ту, оту – в серденько...
Ах боже! ах боже! Так дуже дивненько,
Що ми до днесь вколо головка ся в'є:
Я хора, ой хора – но що мені є?

Чогось ми в віконце мов гачком все тягне

А з рук ми все ховзне, що в руки возьму,
І кров ми б'є в личко, як хто щось прибагне,
Як огня запросять, – я воду несу.
Ні їсти не можу, ні сну я не маю,
Щохвилі трусливо на двері ззираю,
А двері як рипнуть, то ляк мя бере.
О, бійтеся бога! Що мені є?